

У палаці Військової Могутності
наслідний принц стрічає
наслідного принца

Сє Лянь знав, що цей перстень залишив Хва Чен. Принц тримав його в руці й на мить задумався: що це може означати?

У Королівстві Сяньле завжди полюбляли красиві дорогі речі. У дитинстві Сє Лянь грався кольоровими дорогоцінними каменями, наче ті були іграшками. Він звик бачити багатства, а тому, розглядаючи цю каблучку, міг точно сказати, що вона була зроблена з діаманта. Однак її форма була дуже витонченою — імовірно, навіть найвправніший ювелір не зміг би відобразити таку красу, подібну до самої природи, яку він випромінював.

І все ж, це був предмет виняткової цінності та значущості — пам'ятний дарунок, який залишив Хва Чен.

Сє Лянь дещо здивувався цьому, тому вирішив зберегти перстень та запитати про його значення, коли вони зустрінуться знову. У розбитій святині ніде було сховати такий скарб. Тож, трохи поміркувавши, принц вирішив, що найкраще тримати перстень у себе. Тому Сє Лянь знову застібнув срібний ланцюжок на своїй шії.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Після подій на горі Юдзюнь та на перевалі Баньюе Се Лянь кілька днів пролежав, наче мертвий. Він тримався лише на доброті деяких завзятих жителів села, які приносили до храму маньтов та кашу, як пожертву. Так він проводив свої дні, поки одного разу Лінвень не повідомила йому, щоб він негайно повертався до Небесної Столиці.

— Що сталося? — запитав її принц. — Судячи з твого тону, сталося щось недобре.

— Так, — відповіла Лінвень, — скоріше приходь до палацу Військової Могутності.

Почувши про палац Військової Могутності, Се Лянь застиг, але швидко зрозумів: Дзюньву повернувся.

Відколи Се Лянь вознісся втретє, він ще не зустрічався із Дзюньву.

Дзюньву — правитель Небесної Столиці та найсильніший військовий бог усіх трьох царств. Місяці й роки він проводив або в мандрах по світу, слідкуючи за порядком, або в усамітнених практиках. Тому зараз, коли він нарешті повернувся на Небеса, наслідний принц не міг не прийти до нього. Забувши про відпочинок, Се Лянь повернувся до Небесної Столиці.

Небесна Столиця мала одну головну дорогу — вулицю Військової Могутності. Хоча в Царстві Смертних побудували багато вулиць із такою назвою на честь Дзюньву, але творіння людей були лише імітацією тієї справжньої вулиці, що знаходилася в Небесному палаці.

Се Лянь прямував широкою дорогою до палацу Військової Могутності. Дорогою він зустрів багато небожителів, які кудись поспішали, але ніхто не звертав на нього уваги.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Звичайно, і раніше на Сє Ляня теж ніхто не зважав. Але тоді це означало, що вони не хотіли йти поруч із ним і цікавитися його справами, а тільки ввічливо кивали у знак привітання. Однак тепер вони вдавали, що його взагалі немає: ідучи назустріч, вони пришвидшувалися, ідучи позаду, — сповільнювали крок.

Але Сє Лянь зовсім не переймався цим. Зрештою, він тільки-но потягнув униз відомого новопризначеного генерала. Було б навіть дивно, якби вони не почали уникати через це принца.

Раптом почувся чийсь оклик:

— Ваша Високосте!

Сє Лянь вражено подумав, що той, хто наважився звернутися до нього, мав похвальну мужність. Але повернувши голову, побачив, що молодший небожитель, який покликав Його Високість, промчав повз нього вперед до когось іншого.

Пробігаючи, він знову покликав:

— Ваша Високосте! Як ви могли забути свою перепустку, прямуючи до палацу Військової Могутності?!

Лише тоді Сє Лянь усе зрозумів. Звісно, кликали зовсім не його. Адже у Верхньому Небесному палаці було декілька наслідних принців, тому плутанина з цього приводу — звичайна справа.

Але коли він глянув на того іншого наслідного принца, то був дещо здивований.

Молодик був в обладунках та мав особливо героїчний вигляд. І хоча він був одягнутий як справжній воїн, його не оточувала бойова вбивча аура. Від нього, скоріше, віяло розкішною благородністю. На вигляд йому було років вісімнадцять-дев'ятнадцять. Він мав прямі, як меч, брови та яскраві, мов зірки, очі. Усмішка

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

його сильно відрізнялася від усмішок багатьох інших небожителів: щира, без жодного таємного наміру, вона додавала його героїчній красі відтінок дитячої невинності. Але якби цю зовнішність прокоментував хтось більш жорстокий, як Му Цін, то сказав би, що це був відтінок дурості.

Се Лянь застиг на місці й витріщився на парубка. Двоє попереду відчули це та обернулися до нього. Коли молодший небожитель зрозумів, хто перед ними, то вмить змінився в обличчі. Се Лянь легенько схилив голову та усміхнувся молодика:

— Вітаю, Ваша Високосте.

Інший наслідний принц, певно, не слідкував за всіма подіями, тому не впізнав його обличчя. Він тут же яскраво всміхнувся та промовив у відповідь:

— Вітаю!

Молодший небожитель поруч ледь помітно штовхнув його, та молодик усе одно нічого не зрозумів. Здивований, він запитав:

— Чому ти штовхаєш мене?

Се Лянь пирснув від сміху, а молодший небожитель штовхнув принца ще сильніше, підганяючи:

— Ви спізнитесь, Ваша Високосте, ходімо!

Тому молодик міг тільки збентежено рушити далі. Се Лянь похитав головою й відчув, що повівся щойно доволі нетактовно. А в цей момент з іншого кінця вулиці йому назустріч кинувся стрій солдатів з довгими алебардами в руках.

Ці воїни, здавалося, саме були на патрулюванні. Вони крокували чітко в унісон. Їхній стрій був цілкий, а вигляд — величний і непорушний. Це були вартівні Військової Могутності, які служили Верховному

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

богу — володарю Небесної Столиці. Щоправда, зараз вони були вкриті шаром стародавньої мідної іржі... Вони не були справжніми людьми — усього лише бронзовими воїнами.

Се Лянь відійшов убік, щоб звільнити їм дорогу. Стоячи осторонь, він думав про те, що, коли бачив їх востаннє, вони ще не були такими зеленими. За ці сотні років війни заіржавіли ще більше, але їх усе ще використовували. Раптом командир Бронзової гвардії побачив принца, і його очі спалахнули зеленим. Пролунав дзвін металу — хвости довгих алебард постукали об землю й оточили Се Ляня.

— З якої причини мене оточили? — запитав принц.

Бронзові вартові почали суворо казати один одному:

— Підозріло.

По бронзі прокотився дивний гул від цього слова.

— Що підозрілого? — перепитав Се Лянь.

Але голова вартових промовив:

— Золотий палац?

Се Лянь зрозумів, що так він перевіряв його особу й запитував, де знаходиться його золотий палац. Однак принц лише відповів:

— Немає.

Щоб побудувати навіть маленький храм у Небесній Столиці, потрібно було мати сотні тисяч заслуг — земля тут на вагу золота!

Вартові переглянулися і, здавалося, збентежилися. Небожитель, який зміг вознестися, не мав власного палацу в Небесній Столиці? Їхній командир знову запитав:

— Духовні сили?

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>